

РЕШЕНИЕ

№ 3336

гр. София, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Розалина Г. Ботева
ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

при участието на секретаря Алина К. Т.
като разгледа докладваното от Татяна Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20211100512634 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Със съдебно решение от 01.06.2021 г., постановено по гр.дЕ № 67029/2019 г., СРС признава за установено в правоотношенията между Й. О. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес - пл. ****, офис 4 чрез адв.П. К. и „О.Б.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. „****“, че Й. О. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес - пл. ****, офис 4 чрез адв.П. К. не дължи на „О.Б.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул. „****“ сумите, за които е бил издаден изпълнителен лист на 13.10.2014 година, издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК, издадена по ч.гр.дело № 54103/2014 година по описа на Софийски районен съд, влязла в сила на 27.6.2015 година, а именно общо сумата от 5 622, 61 лева, от които: 4 246, 25 лева - главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 07.10.2014г. до окончателното изплащане на вземането, 190,03 лева - договорна лихва за периода 15.03.2013 година до 06.10.2014 г., 598, 19 лева - наказателна лихва за периода 15.03.2013 година до 06.10.2014 година, 588,14 лева - разноски по ч.гр.дело № 54103/2014 година по описа на Софийски районен съд, от която 100, 69 лева, държавна такса и 487,45 лева възнаграждение за адвокат, поради погасено по давност право на принудително изпълнение. Съобразно с изхода на делото разпределя разноски по чл. 78 ГПК. С определение(решение) от 21.08.2021 г. по същото дело съдът е оставил без уважение подадена от О.Б.Б. АД молба по реда на чл. 248 ГПК.

В законоустановения срок О.Б.Б. АД е подала настоящата въззивна жалба, с която

изразява подробно становище за неправилност и незаконосъобразност на съдебното решение. Иска неговата отмяна и постановяване на съдебно решение, с което предявения иск да бъде отхвърлен като неоснователен. Подала е и частна жалба срещу определението по чл. 248 ГПК.

В срок са постъпили отговори на въззивната жалба и на частната жалба, с които се обосновава становище за правилност на обжалваните съдебни актове и се иска същите да бъдат потвърдени.

Страните не представят нови доказателства и не сочат нови обстоятелства по смисъла на чл. 266 от ГПК.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните и съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Жалбата е допустима като подадена от легитимирано лице, в законоустановения срок и срещу акт, който подлежи на обжалване.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, освен когато следи за приложението на императивна материалноправна норма.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, а по отношение на неговата правилност, съдът намира подадената въззивна жалба за основателна, поради следните съображения:

От представените по делото доказателства се установява, срещу Й. О. Г. е бил издаден изпълнителен лист на 13.10.2014 година, издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК, издадена на 13.10.2014 година по ч.гр.дело № 54103/2014 година по описа на Софийски районен съд за сумите - 4 246, 25 лева - главница по извлечение от счетоводни книги по Договор за кредит от 25.10.2015 година, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 07.10.2014 година до окончателното изплащане на вземането, 190, 03 лева - договорна лихва за периода 15.03.2013 година до 06.10.2014 година, 598, 19 лева - наказателна лихва за периода 15.03.2013 година до 06.10.2014 година, както и сумата от общо 588,14 лева – разноси по делото, от която 100, 69 лева държавна такса и 487,45 лева възнаграждение за адвокат, общо за сумата от 5 622,61 лева

Установява се, че въз основа на издадения изпълнителен лист - е молба от 9.6.2015 година пред ЧСИ Е.П. е образувано изпълнително дело № 20158430400070 е вискател - ответника и длъжник - ищеца. Доказва се, че на основание чл.33, ал.1 от ЗЧСИ, поради прекратяване на правомощията на ЧСИ П., съгласно заповед на Министъра на правосъдието от 16.12.2015 година - архивът е бил предаден на ЧСИ И. Д., като изпълнително дело № 20158430400070 е било преобразувано в изпълнително дело № 20169220401737 по описа на ЧСИ Д..

На 20.04.2016 г. вискателят ОББ АД е поискал налагането на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, но се е установило, че лицето не са намира в трудово правоотношение със сочения работодател.

На 30.11.2016 година вискателят ОББ АД е депозирал и молба за извършването на опис на движимо имущество и да се наложи запор на банковите сметки на длъжника в ОББ АД. Съдебния изпълнител е насрочил опис на движимо имущество, но същият не е извършен. Поисканият запор е наложен, но по него не са събрани средства, тъй като в банковата сметка няма парични средства.

На 05.07.2018 г. по изпълнителното дело е постъпила молба от ЕОС М. ЕООД за конституиране като вискател по делото на мястото на ОББ АД въз основа на представен договор за цесия. Не са представени доказателства, че цесията е съобщена на длъжника по съответния ред. Това дружество е направило искания за предприемане на изпълнителни действия.

Спорен между страните е въпросът дали вземанията, предмет на изпълнителното производство, са погасени по давност. В тази връзка съдът намира следното:

Процесният изпълнителен лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение. От влизането на същата в сила на 27.06.2015 г. е започнал да тече 5 годишен давностен срок за събиране на вземането. В тази връзка настоящият съд напълно споделя подробно изложените от първоинстанционния съд мотиви досежно правното значение на влязлата в сила заповед за изпълнение по отношение на срока на новата давност, доколкото след влизането в сила на този акт, съществуването на вземането не би могло да се оспорва, както досежно действителността на основанието, така и относно погасяването му, освен в предвидените специални случаи по чл. 424 и чл. 439 ГПК.

На 09.06.2015 г. кредиторът образува изпълнително производство, като към този момент действа ППВС № 3/1980 г., съобразно което погасителната давност за вземания, признати с влязло в сила съдебно решение, се прекъсва с образуване на изпълнителното дело и не тече до неговото прекратяване. В хипотезите, предвидени по чл. 417 ГПК, настъпва стабилитетът на заповедта за изпълнение, тъй като по новия процесуален ред заповедите за изпълнение влизат в сила за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.) и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират извън специалните хипотези на чл. 424 и чл. 439 ГПК. (решение № 6 от 21.01.2016 г. по т. д. № 1562/2015 г., Т. К., I Т.О. на ВКС). Съответно следва да се приеме, че заповедта за изпълнение по действащия към момента ГПК е приравнена по правни последици към влязлото в сила съдебно решение, в случаите когато не е подадено възражение по реда на чл. 414 от ГПК и тя е влязла в сила. В този смисъл е практиката възприета в Определение № 214 от 15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г., ВКС, IV г., както и в редица решения на СРС и СГС.

С оглед горното считано от образуването на изпълнителното производство давността да вземането е била спряна до 26.06.2015 г. На 26.06.2015 г. е постановено тълкувателното решение по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, с което в противоречие с действащото

до този момент тълкуване на разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД по ППВС № 3/1980 г. е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е било прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Изпълнителни действия, които прекъсват давността са например насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяване на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, или т. нар "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Със същата точка 10 от това ТР на ОСГТК на ВКС е било обявено за изгубило сила ППВС № 3/1980 г., според което погасителна давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането.

В практиката на ВКС, обективизирана в Решение № 170 от 14.01.2016 г. на ВКС по т. д. № 774/2012 г., I т. о., ТК, Определение № 735 от 6.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3982/2019 г., III г. о., ГК, решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, решение № 252 от 17.02.2020 г. по гр. д. № 1609/2019 г., г. к., III г. о. на ВКС IV г. о. и други, която настоящият съд напълно споделя е прието, че когато е бил издаден тълкувателен акт за определена правна норма и впоследствие са настъпили промени, които налагат приемането на нов тълкувателен акт, отменящ предходния, последващият акт по тълкуването на дадена правна норма се прилага от момента на постановяването му. При постановяване на нов тълкувателен акт, с който се изоставя вече даденото тълкуване и възприема ново такова, старото тълкуване важи до неговата отмяна с новия тълкувателен акт. Последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В този случай решението, с което се постановява тълкувателния акт се състои от две части. С първата от тях се дава новото тълкуване на правната норма, а в втората се обявява за загубил сила предшестващ тълкувателен акт. Втората част поражда действие от момента на постановяването на новото ТР, поради което и от този момент предшестващият тълкувателен акт престава да се прилага. Затова установеното с новото ТР тълкуване на правната норма ще може да бъде прилагано от съответните органи, за които то е задължително, по случаите които са от тяхната компетентност, когато въпросът е отнесен за разрешаване до тях, след приемането на новото ТР или по такива, които са били заварени към този момент. В тези случаи, ако преди постановяване на новото ТР са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на

тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците.

С оглед посоченото първоинстанционният съд правилно е приел, че считано от 26.06.2015 г. е започнала да тече нова давност за вземането. С оглед факта, че до 26.06.2015 г. спрямо процесното дело е имало правно значение приетото с ППВС № 3/1980 г., то единствено за този период е релевантно разискването на въпроса дали е била налице или не перемпция на изпълнителното производство по чл. 433, т.8 ГПК, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него. От доказателствата по делото се установява, че в сочения период не е настъпила перемпция доколкото той е значително по –малък от две години. След приемането на тълкувателното решение по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ- той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново- отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана длъжимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

В чл. 116, б. "в" ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение - публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността, но давността е свързана с поведението на кредитора - тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната със самото искане, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно - с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни

предложения, провеждане на наддаване и т.н. до влизането в сила на постановлението за възлагане.

От събраните по делото доказателства се установява, че между 2015 и 2016 г. взыскателят е направил поне две искания за извършване на изпълнителни действия- първото е за налага не заповор върху трудово възнаграждение, но се е установило, че длъжникът няма такава, а второто за извършване на опис на движимо имущество, който не е извършен. И в двата случая отговорността за неуспешното приложение на поискания изпълнителен способ не може да се вмени на взыскателя, предвид което следва да се приеме, че с тези искания е прекъсната течащата погасителна давност. Дори и обаче да се приеме противното, на 30.11.2016 г. е наложен и заповор на банковите сметки на длъжника в ОББ АД, който съставлява същинско изпълнително действие и съответно от тази дата давността се счита за прекъсната. В тази връзка настоящият съд не споделя становището на първоинстанционния, че след като по банковите сметки на длъжника няма наличност, то заповорът не следва да се цени като прекъсващ давността. Разпоредбите на ГПК не обуславят действието на заповора от изискване за наличие на суми по банковата сметка към момента на връчване на заповорното съобщение. Наличието на суми по банковата сметка към датата на връчване на заповорното съобщение и положителното (кредитното) салдо на сметката имат значение по отношение на последиците на наложения заповор – дали изпълнителният способ ще бъде реализиран и взыскателят удовлетворен. Обезпечителен заповор може да бъде наложен и на празна банкова сметка.(Решение № 4/16.06.2017 г. на Върховния касационен съд по търг. дело № 3129/2015 г., търговска колегия , 2-о отд.).

Съответно считано от 19.12.2016 г.(когато е наложен заповорът) петгодишната давност (която първоначално изтича на 13.10.2019 г.) за събиране на вземането е прекъсната и е започнала да тече нова такава и към датата на исковата молба (20.11.2019 г.) вземането не е погасено по давност. В тази връзка съдът не споделя изводите на първоинстанционния съд във връзка с отчитането на срока, в който настоящето производство е висящо по реда на чл. 235 ГПК. Съображенията за това са следните: След предявяването на отрицателния установителен иск от длъжника кредиторът нито може да предяви насрещен положителен установителен иск, че вземането му не е погасено по давност и правото на принудително изпълнение съществува, тъй като последният би бил недопустим поради тъждественост на предмета, нито в общия случай - да предприема действие за принудително изпълнение. След като кредиторът не може да действа, за да реализира вземанията - предмет на иска по чл. 439 ГПК, давност за тези вземания по време на производството по чл. 439 ГПК не тече. Ако искът бъде отхвърлен, от влизане в сила на отхвърлителното съдебно решение започва да тече нова давност /решение № 257/30.04.2020 г. по гр. д. № 694/2019 г. на ВКС, III ГО/.

Освен това съдът намира, че не следва да взема предвид направените от ЕОС М. ЕООД искания за предприемане на изпълнителни действия и в частност исканите за налагане на заповор на банкови сметки от 05.05.2018 г., доколкото по делото не са представени доказателства, че цесията, въз основа на която се твърди, че това дружество е станало правопреемник на правата на ОББ АД, не е съобщена надлежно на длъжника и

съответно приемството в изпълнителния процес не е обвързало длъжника.

С оглед изложеното съдът намира, че обжалваното съдебно решение е неправилно и съответно следва да бъде отменено като вместо това предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен.

С оглед изхода на правния спор, подадената частна жалба срещу определението (решение) от 21.08.2021 г., постановено по реда на чл. 248 ГПК следва да се остави без разглеждане, доколкото настоящият съд следва да разпредели разноските за първоинстанционното и въззивното производство съобразно новото правно положение.

По разноските:

При този изход на правния спор ответникът и настоящ въззивник има право на направените от него разноски в рамките на първоинстанционното и въззивното производство, както следва:

За първоинстанционното производство- не са претендирани разноски и не са представени доказателства за реализирани такива от страна на въззивника.

За въззивното производство – 112,45 лв. заплатена държавна такса. Други разноски не са претендирани.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 01.06.2021 г., постановено по гр. 67029/2019 г. по описа на СРС и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен, предявения от Й. О. Г., ЕГН ***** срещу О.Б.Б. АД, ЕИК **** иск с правно основание чл. 439 ГПК, с искане да се установи по отношение на ответника, че ищецът не дължи сумите по изпълнителен лист на 13.10.2014 година, издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК по ч.гр.дело № 54103/2014 година по описа на Софийски районен съд, влязла в сила на 27.6.2015 година, а именно общо сумата от 5 622, 61 лева, от които: 4 246, 25 лева - главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 07.10.2014г. до окончателното изплащане на вземането, 190,03 лева - договорна лихва за периода 15.03.2013 година до 06.10.2014 г., 598, 19 лева - наказателна лихва за периода 15.03.2013 година до 06.10.2014 година, 588,14 лева - разноски по ч.гр.дело № 54103/2014 година по описа на Софийски районен съд, от която 100, 69 лева, държавна такса и 487,45 лева възнаграждение за адвокат, поради погасено по давност.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ частна жалба с вх. № 25139737/16.09.2021 г., подадена от О.Б.Б. АД, ЕИК **** срещу определение (решение) от 21.08.2021 г., постановено по гр.д. № 67029/2019 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, Й. О. Г., ЕГН ***** да заплати на О.Б.Б. АД, ЕИК **** сумата от 112,45 лв. разноски за заплатена държавна такса за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване. В частта, с която е оставена без разглеждане частна жалба, решението има характер на определение и подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от съобщаването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____